

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 25.891 van 10 april 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 20 januari 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 22 december 2008 waarbij de aanvraag op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 24 december 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 5 maart 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 april 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. DE PONTIERE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, van Armeense nationaliteit, dient op 28 oktober 2005 een asielaanvraag in.

Op 6 maart 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 26 april 2006 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Tegen deze beslissing tekent verzoeker een schorsings- en annulatieberoep aan bij de Raad van State. Op 27 juni 2007 verwerpt de Raad bij arrest nr. 172.802 dit beroep.

Verzoeker dient op 24 juli 2007 opnieuw een asielaanvraag in.

Op 18 februari 2008 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing tekent verzoeker een beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Op 30 mei 2008 verwerpt de Raad bij arrest nr. 12.163 dit beroep.

Op 30 mei 2008 dient verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) in. Deze aanvraag wordt op 14 oktober 2008 door de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid onontvankelijk verklaard met een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing tekent verzoeker een beroep aan bij de Raad.

Deze beslissing wordt op 18 december 2008 ingetrokken.

Op 22 december 2008 wordt door de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid opnieuw een beslissing genomen waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard maar ditmaal zonder een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“De aanvraag ging niet vergezeld van volgende documenten en inlichtingen:

Een medisch getuigschrift aangaande de ziekte bedoeld in artikel 9ter, § 1, van de wet en/of enig andere dienstige informatie of enig ander dienstig stuk met betrekking tot de ziekte (K.B. van 17/05/2007 artikel 7, § 1, tweede en derde lid), m.n.: de medische stukken die voorliggen in het verzoekschrift van betrokkene, zijn opgesteld op de naam van V. G. (...), waarvan betrokkene de neef is. Er wordt dus niet aangetoond dat betrokkene zou lijden aan enige medische aandoening zoals bepaald in bovengenoemd wetsartikel.

Het medisch attest van 30.06.2008 stelt wel dat voor V. G. (...) de aanwezigheid en de zorg van de heer C. A. (...) noodzakelijk is. Doch dit kan ook niet aanvaard worden als afdoende motivatie om het verzoek van betrokkene ontvankelijk te verklaren.

Het staat betrokkene vrij om wegens humanitaire redenen (mantelzorg,...) een verzoek om machtiging tot verblijf door middel van artikel 9bis in te dienen.”

Op 27 februari 2009 verwerpt de Raad bij arrest nr. 23.948 het beroep tegen de beslissing van 14 oktober 2008.

2. De rechtspleging

De procedures voor de Raad zijn vooralsnog kosteloos, zodat geen standpunt dient ingenomen te worden inzake de kosten van het geding.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

«III. INGEROEPEN MIDDELEN

Dat de verzoekende partij onverminderd alle andere middelen aan te voeren na onderzoek van het administratieve dossier of ambtshalve op te werpen door de Raad, volgende middelen voorstelt:

Schending van de artikelen 9ter en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 2 en

3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, schending van artikel 3 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955, schending van het artikel 7 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en schending van het zorgvuldigheidsbeginsel;

Doordat,

De bestreden beslissing identiek is aan de ingetrokken beslissing en als volgt werd gemotiveerd: "Een medisch getuigschrift aangaande de ziekte bedoeld in artikel 9ter, § 1, van de wet en/of enig andere dienstige informatie of enig ander dienstig stuk met betrekking tot de ziekte (K.B. van 17/0512007 artikel 7, § 1, tweede en derde lid), m.n.: de medische stukken die voorliggen in het verzoekschrift van betrokkenen, zijn opgesteld op de naam van V. G. (...), waarvan betrokkene de neef is. Er wordt dus niet aangetoond dat betrokkenen zou lijden aan enige medische aandoening zoals bepaald in bovengenoemd wetsartikel.

Het medisch attest van 30.06.2008 stelt wel dat voor V. G. (...)de aanwezigheid en de zorg van de heer C. A. (...) noodzakelijk is. Doch dit kan ook niet aanvaard worden als afdoende motivatie om het verzoek van betrokkene ontvankelijk te verklaren. "

Terwijl,

Niet betwist wordt dat uit het medisch attest dat werd toegevoegd aan het dossier, de voortdurende aanwezigheid van de verzoekende partij noodzakelijk is;

Dat de aanwezigheid van de verzoekende partij aldus een rechtstreeks uitvloeisel is van de medische situatie in dewelke mevrouw V. (...) zich bevindt en het strijdig is met een goede rechtsbedeling een kunstmatige scheiding door te voeren tussen de beide dossiers;

Dat het immers strijdig is met art.3 E.V.R.M. de betrokkene zelfs gedurende een korte periode aan haar lot over te laten;

Dat de aanwezigheid van de verzoekende partij deel uitmaakt van de adequate verzorging;

Dat het art. 3 E.V.R.M. een absoluut karakter heeft en geen uitzonderingen kent, zodat het desnoods de nationale wetteksten primeert;

Dat de bestreden beslissing op een onvoldoende wijze in feite en in rechte werd gemotiveerd en strijdig is met art. 3 E.V.R.M.;"

3.2. In haar nota repliceert verwerende partij dat verzoeker in zijn verzoekschrift in gebreke blijft in te gaan op de verschillende door hem in de hoofding van het enig middel nochtans aangehaalde schendingen. Verwerende partij kan zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen. Ook waar in de toelichting van het enig middel door verzoeker slechts op een zeer algemene wijze wordt ingegaan op bepaalde rechtsregels is het de verwerende partij op basis daarvan niet duidelijk hoe deze door haar werden geschonden zodat het middel in dit opzicht niet ontvankelijk is. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift voorhoudt dat de bestreden beslissing identiek is aan de beslissing van 14 oktober 2008 houdende de onontvankelijkheid van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, merkt de verwerende partij op dat deze bewering geen steek houdt nu de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten bevat terwijl de beslissing van 14 oktober 2008 wel. Wat betreft de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet merkt de verwerende partij in haar nota op dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet enkel inhoudelijke kritiek levert maar dat hij er ook in slaagt de motieven vervat in de bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in deze beslissing. Verzoeker ontbeert dus belang bij de betrokken kritiek. Verwerende partij merkt in haar nota op dat verzoeker bij zijn aanvraag een attest heeft gevoegd op naam van zijn neef zodat de gemachtigde van de minister gelet op de gegevens waarover deze beschikte, geheel terecht en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid verzoekers aanvraag onontvankelijk heeft verklaard. Wat betreft de vermeende schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) beperkt verzoeker zich tot vage en algemene beschouwingen zonder uiteen te zetten om welke reden artikel 3 van het EVRM geschonden zou zijn. Voor zover als nodig laat verwerende partij nog gelden dat een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke

behandeling op zich niet volstaan om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin.

3.3. In zijn repliekmemoirie stelt verzoeker dat hij wel degelijk een geneeskundig getuigschrift heeft toegevoegd bij zijn regularisatieverzoek dat werd ingediend door G. V. (...) en tevens werden zowel voor V. (...) als voor verzoeker zelf paspoorten overgelegd waaruit zonder twijfel de identiteit blijkt van hen beiden. Uit het overgelegde medisch attest blijkt dat de voortdurende aanwezigheid van verzoeker noodzakelijk is voor de zieke G. V. (...). Verzoeker heeft ook nooit beweerd zelf ziek te zijn. Het verzoek van verzoeker is gesteund op de overweging van de behandelende geneesheer dat zijn voortdurende aanwezigheid bij de zieke noodzakelijk is voor een adequate behandeling van zijn tante. Verzoeker houdt in zijn verzoekschrift voor dat zijn voortdurende aanwezigheid deel uitmaakt van het begrip 'adequate behandeling' en dat elke maatregel die een adequate behandeling in de weg zou staan in strijd is met artikel 3 van het EVRM.

3.4. De in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 en naar het feit dat de medische getuigschriften die bij de aanvraag werden gevoegd niet aantonen dat verzoeker zelf medische problemen heeft doch slechts verwijzen naar de medische situatie van een familielid. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De appreciatie van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land

van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zonodig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

-de asielzoeker wiens asielaanvraag niet het voorwerp van een definitieve beslissing heeft uitgemaakt of die een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar verklaard administratief cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;

-de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont."

Artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 17 mei 2007) bepaalt:

"§1. De aanvraag van de machtiging tot verblijf, bedoeld in artikel 9ter, §1, van de wet, moet ingediend worden door middel van een aangetekend schrijven gericht aan de gemachtigde van de minister. De aanvraag gaat vergezeld van de volgende documenten en inlichtingen:

1° hetzij een afschrift van zijn nationaal paspoort of van zijn identiteitskaart, hetzij de motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9ter, §1, derde lid, van de wet;

2° een medisch getuigschrift aangaande zijn ziekte bedoeld in artikel 9ter, §1, van de wet;

3° enige andere dienstige informatie of enig ander dienstig stuk met betrekking tot zijn ziekte waarover hij beschikt op het moment van de indiening van zijn aanvraag;

4° het adres van zijn feitelijke verblijfplaats in België.

§2. Onverminderd artikel 9ter, §3, van de wet, verklaart de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk indien de in §1 vermelde documenten en inlichtingen niet of slechts gedeeltelijk bij de inleidende aanvraag werden gevoegd, of indien deze aanvraag niet werd ingediend door middel van een aangetekend schrijven. (...)"

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorziet in de mogelijkheid voor vreemdelingen van wie de identiteit vaststaat en die ernstig medische problemen hebben om tot een verblijf gemachtigd te worden. Uit artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan evenwel geenszins afgeleid worden dat vreemdelingen die zelf geen medische problemen aanvoeren, op basis van een familieband of omdat een andere vreemdeling - die zich wel dienstig kan beroepen op artikel 9ter van de Vreemdelingenwet - mantelzorg zou behoeven, onder het toepassingsgebied van deze wetsbepaling vallen. In de bestreden beslissing wordt dan ook terecht geïndiceerd dat de aanvraag van verzoeker onontvankelijk is en dat indien hij zijn tante in België wenst bij te staan, hij op een andere juridische basis om een verblijfsmachtiging kan verzoeken.

Een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. Evenmin wordt een schending van artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 - dat slechts een aantal uitvoeringsmodaliteiten met betrekking tot artikel 9ter van de Vreemdelingenwet omvat - of van het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk gemaakt.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM licht verzoeker toe dat zijn aanwezigheid in België vereist is en valt onder het begrip 'adequate verzorging' daar zijn tante mantelzorg nodig heeft.

Verzoeker toont met zijn uiteenzetting niet aan dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat hij zelf het slachtoffer dreigt te worden van foltering en onmenselijke en vernederende behandelingen of bestraffingen, zodat geen schending van artikel 3 van het EVRM kan worden vastgesteld. In de mate dat verzoeker lijkt te willen verwijzen naar de situatie van zijn tante moet er, los van de vraag welk belang verzoeker in dit geval heeft bij het middel, worden op gewezen dat de machtigingsaanvraag van de tante onontvankelijk werd verklaard

zodat zij alle vereiste zorgen in België kan genieten en verzoeker niet aantoont dat zijn tante, zonder zijn aanwezigheid, geen adequate verzorging in België zou krijgen.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien april tweeduizend en negen door:

mevr. A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

A. DE SMET.